

Niemand neukt meer

Reeds verschenen van Cazimir Maximillian:

Jip de Zwerfhond (2017)
Volgend jaar wordt alles beter (2017)
Normaal (2017)
Vega Parallel (2018)
Een giraffe in Praag (2018)
Ik niet hoor! (2018)
Sugar and Spice (2018)
Reptielen (2018)
Sentimentele blues (2019)
Arthouse (2019)
To Boddah (2019)
De Apocalyps kwam later (2020)
Melodie in sigarettenrook (2020)
Zomertoer (2020)
Zuid-Koreaanse kibbeling (2020)
Infrastructuur (2021)
Niemand neukt meer (2021)

Cazimir Maximillian

Niemand neukt meer

BRAVE NEW BOOKS

Opgedragen aan

*Mijn ouders
Mijn broertje
Gaby den Held
Jan van der Veen
Satyamo Uyldert
Fred Zijlstra
Wouter Vis
Pascal Feller
Niels Thieleman
Rob Bakker
Ingrid Spekle
Jolanda Spijkerman
Charlie Paris*

&

*Dat oude stelletje waarmee ik aan de praat raakte op het Geesterambacht
op 5 augustus 2020*

Eerste druk: augustus 2021

Copyright © 2021 Cazimir Maximillian
Brave New Books.nl
Omslag © Cazimir Maximillian
Auteursfoto © Niels Thieleman
ISBN: 9789464357509

“It would be wise to remember that the same people who would stop you from listening to Boards of Canada be back next year to complain about a book, or even a TV program. ...”

One Very Important Thought
Music Has the Right to Children
Boards of Canada

We lijken alleen nog als formulebevestigende marionetten van de vermaakindustrie een rol te kunnen – en erger nog – te willen spelen.

Rafelranden van de moraal
A.H.J. Dautzenberg

Deel 1

Een normale winter

Hij wenste de leverancier een prettige dag, nadat Thomas Sluiter een zware doos had overhandigd. De deur liet hij achter zich dicht klappen en met de doos liep hij via de mufte trappengang naar de tweede etage.

De status van zijn appartement sprak boekdelen over een uitgestelde goede voornemen voor het nieuwe jaar. Hij plofte de doos op de keukentafel en sneed de tape door.

Hij haalde er een exemplaar uit en bekeek de voorkant met zijn zoete kleuren. Geregeld draaide hij hem rond in zijn handen, en liet de reeks bladzijdes langs zijn duim ritselen.

Het boek was klaar.

De letters die op het papier getoetst stonden waren doordrenkt met alcohol, tranen, eenzaamheid en rouw. Het was zijn eerste autobiografische boek; niet te dun en niet te dik.

Thomas veronderstelde dat zijn geschreven boeken zijn wakende engelen waren in de mindere dagen; elke gecreëerde letter, zin of dialoog als zijn extra levenskracht.

En met dit boek, getiteld: “Een Nederlands Liefdesverhaal”, veronderstelde hij dat hij er eindelijk een punt achter kon zetten.

Het was een nieuw jaar, een nieuw decennia... en wat Thomas allemaal had opgebouwd had hij nooit durven dromen.

“Een Nederlands Liefdesverhaal” was tevens het eerste boek dat hij via zijn eigen uitgeverij heeft laten drukken. Alle wensen leken voldaan te zijn, maar toch ging het allemaal langs hem heen.

Twee weken later was het boek verkrijgbaar. Thomas douchte zich en trok simpele kleding aan... Hij was uitgenodigd door Scheltema om te signeren en een lezing te houden. Het was

alsof het geluk hem op dit vlak kwam aanwaaien, maar hij vroeg zich af waarom nou juist dit boek wel als lot getrokken werd. Zijn vorige boeken kregen vrijwel weinig lezers noch nieuwe drukken en raakten deze al snel in de vergetelheid of op de tweedehandsafdelingen van Bol.com. Zijn debuut uit 2013 daarentegen was het minst gelezen boek, gezien dat een self publishing was. Thomas begon argwanend te worden. Er moest wel een speciale reden. Dit moest een val zijn.

Hij liep naar beneden, sloot de deur van zijn pand achter zich en snoof de februari-lucht op in deze avond, waarbij het steeds later begon te schemeren. De rode gloed hing boven de beschaduwde portieken en de Ritterlantaarns stonden aan. Hij liep langs de stille Entrepotdok. De wandeling richting het centrum was cultureel; de grachten, herenhuizen, woonboten, de Montelbaanstoren, de passerende treinen op de viaduct nabij het Centraal Station.

De geuren van wiet bij de coffeeshops rondom de Wallen, eten dat in smerig frituurolie werd bereid..

Hij kwam uit op het Damplein, dat in het teken stond van de avondspits en bij het Rokin, terwijl de blauwwitte trams achter hem voorbij reden, liep hij via de draaideur Scheltema binnen. 'Ha Thomas, je bent keurig op tijd.'

Zijn boekpresentatie vond plaats op de bovenste verdieping, nabij de tweedehandsafdeling. Wat moest hij ervan denken? Nu werd hij begroet door ogenschijnlijk broodnuchtere veteranen die in de jaren 50, 60 of 70 geboren waren. Ook de moeder van diegene waarover Thomas had geschreven was aanwezig en stond bij zijn ouders. Ze deed nog altijd uiterst haar best om vrolijkheid uit te stralen tussen de bijna chronische verlies en rouw.

De zaal had al zijn eerste bezoekers; er waren amper jongeren

te bekennen. Zo dan niet geen jongeren. Er werd champagne rondgebracht en hij keek naar de signeertafel die voor de helft was dichtgemetseld met zijn exemplaren. Waren alle gasten aanwezig? Was het gezelschap compleet? Kon hij nu echt beginnen? Maar hij moest het doen. Er werd geapplaudisseerd. Het werd een kwestie van tijd, want hij stond op het podium. Hij keek naar zijn twee medeoprichters; ene Casey en Rindert. Over hen later meer.

Er werden foto's geschoten met smartphones en vanoudse foto toestellen.

'Da... eehm.... da... dames en h... ja... heren... Hier sta ik dan...'
Het zweet waterde van zijn hoofd en zijn darmen raakten in een knoop. Maar dan komt de omslag.

'Ik ben Thomas Sluiter, ben 29 jaar en vanavond introduceer ik mijn boek "Een Nederlands Liefdesverhaal"; mijn eerste autobiografische roman. Ik had nooit gedacht dat ik zoiets zou doen. Autobiografie zei me niet veel. Ik vond het vaak te persoonlijk, teveel op een "ik" gericht en het blokkeert de mogelijkheid om eeh... om je fantasie te gebruiken. Althans, zo voel ik het. Maar de afgelopen jaren leken fantasie en werkelijkheid door elkaar te lopen.'

De blikken leken niet te bezwijken of duidelijk te maken dat de tenen gekruld stonden. Thomas begon ritmischer te praten.

'Ik heb al enkele romans geschreven en met een lot uit de loterij heb ik een workshop slash uitgeversplatform genaamd Lucifer weten op te richten met Casey de Heerder en Rindert Koekkoek. Hiervoor bedankt! Zonder jullie steun was het vorig jaar nooit gelukt. Ik bedank jullie ook voor het feit dat jullie me er doorheen hebben gesleept en dat ik jullie mocht ontmoeten. Ik wil graag een applaus voor deze beide heren alvorens ik mijn boek nu echt ga introduceren.'

Het publiek gehoorzaamde en Casey en Rindert kregen een

applaus.

'Ik ga jullie nu een idee geven over het boek, door de inleiding voor te lezen.'

Thomas sloeg het exemplaar open en kuchte.

Vorig jaar vermeed ik vrijwel veel contacten met mensen, ik wou een onzichtbare schim zijn. Overdag dolend door de hoofdstad; tijdens de warmte, tijdens de regen... 's avonds en 's nachts afgezonderd in vele cafés aan een tafeltje. En dat kon spannend zijn. Ik kon nog wel eens opgemerkt worden door de stamgasten die geïnteresseerd in me waren.

Maar ze lieten me met rust.

Mijn ouders zocht ik vaker op dan normaal... alsof ik weer hun kind was die zocht naar ouderlijke bescherming. Ik had ze nodig om het voor de zoveelste keer over haar te hebben.

Over Cheryl.

Cheryl, mijn fantoompijn. Een storm in mijn leven die is gaan liggen. Ze is er al anderhalf jaar niet meer, en ik moet nog steeds beseffen wat voor buitengewone, zo dan niet verbazingwekkende tijd die ik met haar heb gehad. Kwam ze wel van deze planeet? Had ik niet gewoon al die tijd gedroomd?

Ze was een beest, een haaibaai; op een leeftijd dat ik nog onzeker en overemotioneel mijn weg aan het zoeken was.

Ik weet, ik heb te lang stilgezeten. Het hiernamaals was niet uit te houden.

Maar, zoals ik ergens had gelezen; weet een lange proces van pijn en verdriet een stofje los te maken dat je doet injecteren met een flinke dosis energie. En van die energie ga ik toch maar gebruik maken... Zonder haar.

Maar het leven gaat toch verder. Hoe het ook went of keert. Ik heb een bittere nasmaak van hoe ik de vorige zomer heb doorgemaakt... bitter door de sloten alcohol, melancholie en de

uiteindelijke zelfmedelijden.

Dat wil ik niet nog een keer.

Ja nee, als het lente is ga ik er tegen aan. Ik ga weer leven. Ik ga het niet nog een keer riskeren. Als ik nu nog een keer stil ga zitten... Ik wil het niet eens weten...

Ik moet immers ook iets bekennen. Toen we elkaar ontmoet hadden was Cheryl 15 en ik 22. Maar zoals ik al zei; ze was anders. Heel anders. Ze was opgegroeid met de oude stempel en vraag me ook niet op wat voor plek ik haar ontmoet heb. Als je wilt weten wat die plek is, lees gerust verder...

En ondanks haar leeftijd, hoefde ik haar kennelijk niks meer te vertellen. Ze bezorgde me een eindeloze achtbaanrit.

Waar Erik haar Olga had, en Vronski haar Anna, had ik Cheryl.

Althans, dat is een uitspraak van haar.

Laat mij daarom maar lekker bescheiden zijn. Ik red het wel.

Het boek was mooi, maar ik hoef geen slap aftreksel van het verhaal. Het origineel blijft het beste.

Dit boek is opgedragen aan jou.

Na twee seconden stilte schalde er een daverend applaus door de zaal heen.

'Zo te zien gaat mijn pols straks zeer doen...' bracht Thomas er met een lachje vanaf.

Hij verplaatste zich naar de tafel met exemplaren, waarbij de bezoekers in een rij stonden. Zijn ouders die al het gekregen exemplaar lieten ondertekenen, de pijnlijke bitterzoete lach van Cheryl's moeder die hem complimenteerde. Hij zag de vele gezichten in het kort, gezichten die op een dag wel in het exemplaar gaan duiken.

Boek na boek, gezicht na gezicht. Er waren toch nog wel

enkele gasten die zijn oudere boeken gelezen hadden. De reacties waren hoopvol. Bij elke compliment voelde hij dat hij nog wel eens de beste schrijver ter wereld zou kunnen zijn.

Een boekpresentatie is degelijk en er hoeft geen sloten alcohol bij te pas komen. Maar het bleef toch zo verleidelijk. Bij thuiskomst goot Thomas zich vol en waande hij zich met de bijpassende muziek in zijn herinneringen. Echter vielen deze minder zwaar gezien een groot deel van deze herinneringen waren overgedragen naar een manuscript. Het was hem gelukt. Het boek zou gelezen worden.

Thomas werd met een gonzend hoofd wakker in zijn bed. Buiten hoorde hij het geluid van een vuilniswagen en het gebrom van een scooter. Door zijn half gesloten gordijnen zag hij dat de lucht helderblauw was en hij veronderstelde dat hij zich aan zijn woord moest houden. De meeste rouw en verdriet had hij al overwonnen en zoals gezegd overgedragen aan het boekwerk. Hij pakte zijn smartphone en zocht een foto van Cheryl uit, om zich er vervolgens op te bevredigen. Want de herinneringen stonden als een huis.

Zo vreemd.

Na het orgasme liet Thomas een diepe zucht en stapte uit zijn bed. Hij liep door zijn woonkamer naar zijn keuken; beide twee weken geleden opgeruimd door zijn moeder.

Terwijl hij koffie zette keek hij via het raam naar de achterplaats. Nog een paar weken en dan zou het lente worden, maar het seizoen leek al zijn vroege intrede willen doen.

Thomas slikte een brok weg. Al die jaren had hij rond deze tijd de volmaakte lentekriebels. Maar nu waren deze kriebels op zoek naar een verloren gastheer.

Met koffie en ontbijt liep hij terug naar zijn woonkamer en bekeek hij de nieuwslijnen op zijn smartphone.

Ze hadden het, naast de bosbranden in Australië, weer eens over een één of ander virus. Het zal allemaal wel. Dit moest wel de zoveelste doemscenario zijn. In 2012 zou de aarde vergaan, de Mexicaanse griep hadden we overleefd, SARS ook, BSE, Mond en Klauwzeer, Trump, Kim Jong Un, Poetin... Dit zal wel niet veel anders zijn.

Hij kon er vandaag wel even de tijd voor vrijmaken. Hij liep naar de bovenverdieping van zijn etage en belandde op zijn kantoor. Vanaf zijn bureau keek op tegen de toppen van de oude portiekwoningen. Een van de overburen was net bezig om via de verhuisarm en katrol de meubels naar beneden te hijsen. Zijn buurman naast hem maakte lange uithalen op de elektrische gitaar.

Vrijwel alle muren van het kantoortje stonden vol met rijen boeken.

Thomas keek zuchtend naar de stapel op zijn bureau en werd meteen al chagrijnig van de mogelijke troep wat er grotendeels tussen zat. Deze chagrijn gaf hem anderzijds wel een bevredigend gevoel. Hij ging zitten en opende het eerste pakket, maar na vier zinnen in de introductiebrief gelezen te hebben pleurde hij het pakket in de oud papierbak naast hem. Bij de volgende leek de introductiebrief niet al te hoopvol, maar was het door enkele aankondigingen wel de moeite waard om het manuscript door te bladeren. Hij begon bij de eerste drie zinnen, bladerde wat door om snel iets interessants met zijn ogen te vangen...

In de papierbak.

Tijdens de lunchpauze verorberde hij een paar tosti's. Tot nu toe had hij niks interessants kunnen vinden tussen de manuscripten.

Met een beker melk liep hij terug naar zijn kantoor om verder in de manuscripten te grazen.

Hij kwam er eindelijk eentje tegen die hem interessant leek.
Deze legde hij apart.

Toen ging de telefoon. Thomas pakte de hoorn en zette die aan zijn oor.

'Met Thomas Slui...'

'Ja, ben jij de redacteur van Lucifer?'

'Eeh... ja, daar spreek je mee?' zei Thomas met rollende ogen.

'Nou ik heb hier godverdomme die klote-afwijzingsbrief van jou. Past niet bij het fonds! Hoe haal je het in je gore verrotte kop! Tijden heb ik aan dit boek gewerkt, een onderwerp dat mijn leven beheerst heeft en jij durft daar mee te spotten...'

'Tsj... Ik kan niet alles uitbrengen... dat...'

'WAT NOU NIET ALLES UITBRENGEN? VERREKTEN HOMOFIEL!!! IK SCHIET TWEE KOGELS DOOR JOUW HOOFD MET JE GORE...'

Thomas gooide de hoorn op de haak en wilde een nieuw pakket opentrekken. Toen ging de telefoon weer.

'Thomas...'

'WAT GA JE OPHANGEN SWA? IK SCHIET NU... VIER... KOGELS DOOR JOUW HOOFD VUILE MOTHERFUCKER! JIJ DURFT MET MIJ TE SPOTTEN HÈ?'

'Meneer luister...'

'NEE JIJ LUISTERT NAAR MIJ! JIJ HEBT NIET EENS DE MOEITE GENOMEN OM MIJN MANUSCRIPT TOT HET EINDE DOOR TE LEZEN!'

'Omdat ik er honderden per maand binnen krijg. Om welk manuscript ging het?'

'DE WAARHEID VAN HET VOLK!'

'Misschien moet je even bij de kinderboekenafdeling proberen.'

'WAT? VUILE VERREKTEN HOMOFIEL! JE BENT EEN VOLKSVERRADER! IK SCHIET ZES KOGELS DOOR JE

HOOFD...'

'Ja, en ik ga nu aangifte doen bij de politie. Jouw telefoonnummer staat hier op de melder en ik neem alle gesprekken op. En ik moet ook niks van republikeinen hebben omdat die gewoon het IQ van een kind van drie hebben. Daarom verwijst ik je door naar een kinderboekenuitgeverij...'
'JIJ VERREKTEN HOMOFIEL! IK SCHIET ACHT KOGELS DOOR JE...'

Thomas hing op.

Die namiddag deed hij boodschappen bij de Albert Heijn aan de Sarphatistraat. Het spitsverkeer nam toe en de trams suisden voorbij. In de supermarkt leek hij onbewust in een alternatieve wereld getrokken te worden; de wereld waarin hij en Cheryl al lachend en klierend onderhandelde over wat er gegeten moest worden.

Maar het werd niets meer dan een plastic bak lasagne voor in de magnetron.

Terwijl hij in de kamer de plastic bak leeg lepelde keek hij naar de drie manuscripten op de salontafel. De manuscripten die hem toch wel interessant leken om nog eens goed door te nemen. Maar hij besloot dat voor later te bewaren. Maar wat is later? Hij moest nog een hoop andere dingen doen.

Nadat hij een korf met kwark had opgelepeld verliet hij zijn woning om naar Café de Jutter op de kruising van de Scharrebierstraat en de Kadijkplein te gaan. Het was nog de enige bruine kroeg die was overgebleven. Hier ging hij destijds voornamelijk heen als Cheryl bij haar moeder zat, of als ze samen even geen zin hadden om van het nachtleven gebruik te maken.

Hij sloot de deur achter zich en liep de straat uit, terwijl de

schemerlucht boven de daken huisde. Terwijl hij naar zijn bestemming liep, gloeiden de lantaarns op. In de verte hoorde hij de zoveelste sirene en op de Kadijksplein reed er een taxi voorbij. Op het terras ging hij onder een verwarming zitten, om zo nog wat van het laatste beetje daglicht mee te pikken. Hij begroette de bartender en bestelde een Belgisch speciaalbiertje. Kijkend naar de herenhuizen aan de overkant van de Schippersgracht, de ophaalbrug, de klassieke lantaarn met krulstaart naast de brug, de Ritterlantaarn midden op het terras en het Entrepot-dok monument.

Het is allemaal geweest. Dat kon hij veronderstellen. De mensen zouden nu het boek maar moeten lezen. Hij had het toegegeven en dit jaar moest hij zich richten op de carrière. Hij zou zichzelf gelukkig moeten verklaren. Het bedrijfsplan was goed verlopen, morgen moest hij naar 's-Hertogenbosch om een dependance in te richten, sindsdien had hij altijd geld en het leven leek hem aan alle kanten toe te lachen. Maar het had iets waardevols moeten kosten.

-

De vrienden Remco, Kevin, Huub en Job vonden dat ze wel degelijk iets waren; in dit geval als kunstenaar, dichter of schrijver.

Remco was de ondernemer en de doorzetter en wist zijn drie vrienden voornamelijk over te halen. Hij had vrijwel altijd een vissershoedje op. Verder droeg hij een bril, had hij kort gekruld haar en leek hij altijd vrolijk te zijn.

Ze waren in de leeftijd van 18 tot 19 jaar en ondanks ze wisten dat er iets niet klopte in hun bloei en bestaan, lachten ze het leven toe.

Waarschijnlijk was er een groot probleem, tenminste: als ze de

realiteit onder ogen wilden zien. Ze woonden en werkten in een begeleid wonen-project genaamd: Creatieve Vlindertjes.

Gezien ze niet op zijn minst een HBO-opleiding hadden wisten ze dat buiten deze wereld niemand op hen zat te wachten en moesten deze vrienden zich maar aan passen aan een cultuur die leefde van schouderklopjes.

Ze hadden het liever iets anders gewild, maar dit waren nou eenmaal de dingen die het leven te bieden had.

Remco was naast schilder ook schrijver. Hij produceerde bijna drie boeken per jaar.... maar dan via een Printing on Demand-platform.

En dit was zo'n dag. Ze zaten zoals elke doordeweekse dag in een zaal, niet ver van hun woonproject vandaan. De ezels stonden naast elkaar opgesteld en de jongens mochten lekker hun gang gaan. Hun deelgenoten zaten voornamelijk met glazige blikken en uitstekende tongetjes hun kwasten en penselen te besturen, maakten af en toe van die rare geluiden en bewogen alsof ze in slow motion werden gefilmd.

Het was weer tijd voor een schouderklopje:

'Oooooooooohhhh Dave! Wat heb je dit mooi gemaaaaaaakt!' zei begeleidster Patricia vertederd.

'Bleeh bluuuhhh bluuuhuuuhh!'

De zekere Dave begon sprongetjes te maken.

'Ja, ik ben trots op je. Deze kunnen we zo aan de muur hangen.'

Trots. De jongens wisten al dat die trots een synoniem van medelijden was. Zeker toen ze het resultaat konden zien. Deze werd naast vele andere schilderijen aan de muur gehangen. Het waren net geen poppen met harkjes.

'En hoe gaat het met de dames?'

Begeleidster Wiep richtte zich op een groep dames aan de tafel; variërend in de leeftijd van zeventien tot zesenzestig.

Voor de vier vrienden waren dit absoluut niet de dames

waarmee ze zouden daten.

Deze dames produceerden een hoop ketelmuziek als antwoord op de vraag. Ze waren bezig met het kleien of breien van poppetjes en handtasjes.

Nee. De vier vrienden gebruikten hun aandacht en hun hart.

Remco was al inmiddels twee weken met zijn schilderij bezig.

Dit moest tevens de kaft worden van zijn nieuwe boek.

Kevin was de perfectionist. Hij hoorde hem geregeld schelden en vloeken.

'Maar Kevin... wat zeg je nou allemaal?' zei Wiep met haar hand op haar mond.

'Niks... niks...'

'Maar dit is toch een heel mooi schilderij?'

'Echt waar?'

'Ja,' zei Wiep alsof ze tegen een overstuur kind van vier aan het praten was.

Buiten de woongroep voelden ze zich groot, zo dan niet onafhankelijk van de mensen om hen heen. Terwijl ze per fiets en skateboard naar het centrum van Amersfoort snelden maakten ze een hoop lawaai, stonden de radioboxen hard en kon het hen geen moer schelen wat de omstanders over hen dachten.

Ze achtten in deze kwestie dat de omstanders maar een saai burgerlijk leven leidden en een slaaf waren van de biologische klok. Er was geen reden om je jeugd weg te gooien. Oké, wel een gedeelte, maar niet volledig.

Ze parkeerden de fietsen bij het station om vanaf de Achterom naar treinen te kijken. Ze kwamen voornamelijk voor de internationale trein naar Berlijn en de vele goederentreinen.

Om vervolgens de tocht voort te zetten naar het centrum.

De lente leek die dag al veel te vroeg te zijn. Er hing geen

wolkje aan de lucht. Ze liepen door de Langestraat, langs het winkelende publiek en de oude panden met moderne winkels en hingen een beetje in het stadskern rond zonder een seconde te vervelen. Ze keken naar de dames en voornamelijk Kevin was in deze kwestie een verlegen romanticus.

Op het Hof zochten ze een terrasje uit en was elke aanblik een verrijking. De driekoppige lantaarns, de oude panden, de Lieve Vrouwentoren die boven deze huizen uitstak, de fontein, de drukte, de sfeer, ... Ondanks de woonsituatie waren ze wel blij dat ze in een stad als Amersfoort gevestigd waren. Op het terras hielden ze weinig rekening met de omgeving... alsof ze alleen op de wereld waren... of... alsof ze toch stiekem liever hadden dat de verhalen die ze over en weer vertelden amusant, bijzonder en interessant zouden moeten zijn voor de omringden.

Ze probeerden van de momenten gebruik te maken dat ze gehoord werden en dat ze hun gevoelens en frustraties konden uiten.

'Jullie willen alleen maar scoren.' zei Kevin. 'Ik wil gewoon een meisje voor het leven. Kijk, het is allemaal wel zo leuk, maar dan kan je toch net zo goed naar de hoeren gaan? Net zo makkelijk. Maarja... wat kan je elkaar daar achter het raam geven? Helemaal niks. Wat denk je ook van al die korte relaties... dat wil ik helemaal niet.'

'Scoren? Die meiden willen alleen maar scoren.' zei Job. 'Ze willen allemaal op zo'n Instagram-popje lijken...'

'Liever een Instagram-popje dan die lelijkerds op onze werkplek.' zei Huub. 'Ik snap er echt geen godverdomme van. De wereld heeft zulke mooie meiden. Mooi omdat ze ook iets in zich hebben, maar wij zitten allemaal met die domme vette ganzen opgescheept!'

'Ja, maarja... Al die andere meiden moeten ons niet.' zei

Remco. 'Hoeveel boeken je ook schrijft of hoeveel mooie dingen je ook wilt maken... ze willen alleen maar geld en macht.'

In hun ooghoeken zagen ze al enkele mensen minachtend en afkeurend naar ze kijken.

'Maar even iets anders...' zei Kevin. 'Ik ben echt heel erg ontevreden over mijn schilderij. Moet ik helemaal overnieuw beginnen.'

'Wiep zei toch wel dat hij gelukt was?' zei Huub.

'Ja, Wiep...'

Kevin nam een slok bier.

'Binnenkort carnaval...' zei Remco, wijzend naar een plakkaat op het caféraam.

'Ja, maar daar mogen we natuurlijk weer niet zomaar heen.' zei Job.

'Moeten we het weer daar vieren...' zei Kevin.

-

Johan en Agnes hadden niet veel te klagen. Ze hadden de allerbeste tijd achter de rug. De herinneringen waren als de fotolijsten aan de muur.

Johan was geboren in 1942 en Agnes in 1953. Ze leerden elkaar kennen in de nazomer van 1967 en de vonk sloeg al snel over. Maar sinds twintig jaar, en sinds de kinderen de deur uit waren, zochten ze de rust en stilte op. In het piepkleine dorp Kuinre. Letterlijk de middle of nowhere, geknoopt aan lange kale wegen richting Lemmer, Emmeloord of Steenwijk. Het eindresultaat na boeken vol ervaringen was een man met een kalend hoofd en een ronde witte baard en een vrouw met lang ruw zwart haar met grijze plukken erin, een bril en donkerbruine ogen.

Om acht uur 's ochtends werden ze gewekt door het vogelgeschetter van buiten en waren ze na al die jaren nog steeds blij dat ze samen in bed wakker werden.

'Goedemorgen lief...' zei Johan.

'Goedemorgen...'

'Lekker geslapen?'

'Heerlijk, en jij?'

'Prima.'

Toen Johan uit bed stapte liet hij een scheet. Daar moesten ze nog altijd sierlijk om lachen.

Toen zijn vrouw rechtop in bed zat deed Johan de gordijnen open. Hij keek uit over de vijver, omringt door rijtjes huizen. Hij zag vader-eend en moeder-eend samen met een school kuikens het water in lopen; een geluuksmoment. Een DHL bus reed voorbij en stopte twee huizen verderop.

Beneden maakte het koffieapparaat een pruttelend geluid en las Johan de krant aan de keukentafel. Agnes zette de pan met gekookte eieren neer. Even later werd er brood gesmeerd en koffie ingeschonken en overhandigde Agnes de krant. De tafel stond niet ver van de open keuken. In de woonkamer stonden volle boekenkasten, tweedehands meubilair, LP's en vele kunstwerken en schilderijen. Op de bank lagen twee laptops. Het getik van de wandklok doorbrak de stilte die ze gewend waren en die helemaal niet oncomfortabel hoefde te zijn.

'Oh...' zei Agnes.

'Wat is er?'

Johan pelde een eitje.

'Een interessant boek zie ik hier. Krijgt vier sterren.'

'Hoe luidt ie?'

'Een vrij tamme titel: Een Nederlands Liefdesverhaal.'

'Een Nederlands Liefdesverhaal?'

”...een schrijver die eerst in een zeer kleine niche bekend was en tevens een eigen kleine uitgeverij heeft uitgebracht wist pas met dit autobiografische werk in de schijnwerpers te komen.

Daarvoor schreef hij zeven romans...”

'Oké, maar waar gaat het over?'

'Hij omschrijft over zijn vriendin die verongelukt is.'

'Och... maar daar zijn toch al talloze boeken over geschreven?'

Ik krijg meteen al een Kluun-associatie...'

'...zonder zelfmedelijden en een gigantisch zelfinzicht en zelfs humor weet hij hier een schrijvende daling naar de afgrond neer te zetten... Maar ook de interview hier...'

'Nou, laat nu eens lezen? Ik word hier niet echt wijzer van.'

Johan sloot de poort en klom het grasdijkje op. Hij keek aan de ene kant uit over een uitgestrekt landschap, met in de verte hoogspanningsmasten.

Het was alsof je prompt van de bewoonde wereld een voet in een niemandsland plaatste. Hij wandelde over de Bouwdijk, langs de watertoren en de huizen. Het was windstil en de temperatuur was bedrieglijk koud. Een tractor passeerde en hij begroette enkele mensen die hij kende. Aan de Bouwdijk had Johan een moestuin voor zichzelf. Hij bracht er zijn uren door en verveelde zich geen seconde. Hij had het zichzelf tientallen jaren nog niet horen zeggen, dat het leven wat hij nu leidde erg saai zou moeten zijn. Niet actief genoeg en met weinig spanning. Maar naarmate hij kinderen kreeg en daar op den duur alle energie aan kwijt was geraakt vond hij dit leven meer dan voldoende en kreeg hij de rillingen als hij bedacht dat hij het leven over zou moeten doen.

In de tuin werd het hoogtijd om het onkruid te wieden; de plantage was door de winterkou bezweken. Hij schoffelde de aardebanen helemaal vrij en de plantenresten gooidde hij in een

kruiwagen.

Gewoon omdat het hem te lang had geduurd om in de tuin bezig te kunnen zijn. En het duurde nog een maand voordat hij de zaadjes in de grond kon stoppen. Hij kuiste zijn tuinhuisje en baalde ervan dat de boel eigenlijk al zo vroeg klaar was. Met de handen in zijn zij keek hij over het land en luisterde hij naar de weivogels. De winters waren toch wel wat minder voor hem.

Toen het schemerde liep hij via de Hendric de Cranestraat terug. De lantaarns gloeiden op en het was muistil. Dit was niet de snelste route, maar wel de sfeervolle. Het leven in Kuinre vond zich op dit uur voornamelijk achter de huisramen plaats. Hij passeerde het Sasplein, liep de ophaalbrug over en langs de Centerrr liep hij richting de Vijverpark. Boven de huizen, de vijver en de verlichte schotellantaarns trokken de laatste roze schemerkleuren weg en elke keer voelde hij een ambiance bij dit aangezicht. De lichten in de huizen waren aan en hij kon hier en daar verschillende levens observeren. Hij liep naar zijn huis en eenmaal binnen rook hij de geur van Hollandse kost. Agnes had gekookt.

Ze aten, deden het servies in de afwasmachine en zaten vervolgens op de bank. De televisie stond aan, er werd wat geïnternet op een van de laptops, Agnes las een boek en om een uur of tien ging ze naar bed. Johan bleef nog op. Het was weer tijd om het te doen. Hij zocht een oude LP uit en deed die op de platenspeler. Uit de ladekast van de salontafel haalde hij een tasje met wiet en de benodigdheden, rolde een joint en liet de naaldarm naar beneden gaan. Om vervolgens even later het stimulerende rook naar het plafond te blazen. Kijkend naar de vele portretten en foto's aan de muur. Het hele levensarchief dat hij samen met Agnes had opgebouwd, na een wrange start van

zijn leven; plaatsvindend in een zwaar gelovig dorp in de Veluwe, nota bene in het hartje van de Tweede Wereldoorlog. Maar sinds de jaren 60; in de tijd dat hij inhaalde, behoorde dat gelukkig tot het verleden. Het hele archief aan de muur en in vele albums; gepaard met de platencollecties en de boeken waren de ondersteuning.

En toen kwam het moment dat er een tweede cyclus begon. Hij moest hierbij even zuchten. Hij had zijn zoons al anderhalf jaar niet meer gezien. Hij miste zijn kleinkinderen en hij wist dat de kleinkinderen Johan en Agnes zouden missen.

Over zijn zoons had hij andere gedachtes...

-

Jan-Willem had in een korte tijd al een aardige naam opgebouwd bij de politie. Dreigtweets gestuurd naar politici en artiesten, opruiing, smaad, chantage en nog wel wat andere dingen. Hiervoor heeft hij enkele keren bij de reclassering gezeten. Nu moest hij twee maanden zitten vanwege zware mishandeling. De rechter achtte dit als zinloos geweld, maar daar dacht Jan-Willem heel anders over. Dan had het slachtoffer maar geen toenadering bij zijn veertienjarige dochter Engel moeten zoeken. Engels postuur waarschuwde ervoor dat ze maar beter kon stoppen met het stelselmatig nuttigen van snacks, chips, frisdrank en zoetigheid. Naast Engel had Jan-Willem nog de zevenjarige Bloem. Zijn vrouw kwam uit Argentinië, was ééneentwintig jaar ouder dan hem en heette Paola. In het verleden was Paola nog zijn ambulante begeleider die hem op het rechte been had gezet, maar uiteindelijk sloeg de vonk over.

Paola begreep hem tenminste, althans zo leek het destijds, maar nu waren er twijfels.

Jan-Willem was 35 jaar oud maar kleepte zich altijd als een puber. Droeg altijd een pet, wijde T-shirts en broeken en sportschoenen.

En nu woonden ze in Apeldoorn en de vrijlating werd uitbundig gevierd. Dezelfde dag dat Jan-Willem weer thuis was kreeg hij zijn broer Bert en zijn vrouw Tiny op bezoek, samen met zijn kinderen Rock (10) en Aaron (8).

Berts vrouw Tiny had obesitas.

Er werd koffie en bier geserveerd, de jongste kinderen speelden Engel zat om de tijd selfies van zichzelf te schieten en Bloem zat voornamelijk zwigend op een stoel. Voornamelijk de broers hadden het hoogste woord en de vrouwen waren passief.

'Pap en mam kwamen natuurlijk weer niet.' murmelde Bert.

'Nee, wat dacht je anders.' mompelde Jan-Willem.

'Laat ze ook lekker in dat gat blijven.'

Bert nam vluchtig een slokje van zijn koffie.

'...Ga je binnenkort trouwens mee protesteren?' vervolgde hij.

'Bij de gele hesjes, net zoals de vorige keer?'

'Ja. We gaan die klimaatgekkies een poepie laten ruiken.'

'Nou, of die pedo's, zoals die gozer die mijn dochter benaderde.

Dat het allemaal kan. En wat doet de politie? Helemaal niks!

Mijn dochter wordt hier gewoon benaderd door zo'n viezerd en ik ga de cel in.

Jan-Willem maakte twee knuistjes.

'Ja, dat is het leuke aan de gele hesjes. Ze protesteren tegen al het onrecht wat er maar bestaat.'

-

Thomas stond niet al te laat op, zette koffie in de keuken en keek via het keukenraam naar buiten. De vogels schetterden sierlijk. Hij nam zijn koffie mee naar de kamer, samen met een

bord met knackebrödjes met kaas. Op zijn laptop zocht hij via Youtube InstaFlava van de Engelstalige Nederlandse rapper Blabbermouf op. De clip was geestig gemonteerd en de beats klonken lekker groovy en old school. Fijne muziek om bij wakker te worden, hij keek nog even uit het balkonraam en zag de bezigheden van zijn achterburen.

Na het ontbijten en Youtube ging hij zich douchen, poetste hij zijn tanden en had hij geen zin om uren aan een zakelijke uiterlijk te besteden. Hij verkoos een simpele sweater en een jeans, Lacoste schoenen en trok een kleine vijf minuten later de buitendeur dicht. Een frisse heldere lucht opsnuivend. Bij zijn overburen stond een verhuiswagen met knipperende waarschuwingslichten. Op de stoep liep een postbezorger met zijn karretje. Even later sloeg Thomas af bij de Kortewantsbrug, en keek hij naar de verkeersstroming op de Prins Hendrikkade. De trams in de verte die zich stapsgewijs een weg naar het Centraal Station baande. Nemo aan de andere zijde.

In het stationshal checkte hij in en was vijf minuten op tijd voor de trein richting het zuiden.

Het was druk in de trein en sommige passagiers droegen zelfs kostuums.

Verdomd, dat was ook nog waar.

Thomas zuchtte. Heel 's-Hertogenbosch staat in het teken van Oeteldonk.

Welja vooruit dan maar.

Hij concentreerde zich even later op het uitzicht uit het raam. De Watergraafsmeer, het gebied rond de Bijlmer, het landschap tussen Amsterdam en Utrecht, terwijl het feestelijke gebral en gepraat zich op de achtergrond voordeed. Hij rook de geur van bier en kennelijk waren sommige feestgangers al dronken nog voor ze los konden gaan in Oeteldonk. Op Utrecht Centraal

stond er een heel perron vol met geüniformeerde passagiers. Thomas pikte er enkele Sesamstraat-karikaturen uit, clowns, olifanten, Tirol-figuranten, Pikachu's en wat dies meer zij. Dit soort dingen waren leuk, veronderstelde Thomas. Nu vond hij het alleen maar verschrikkelijk. Straks moest hij zich in 's-Hertogenbosch als een eenling door al die malloten heen wurmen. Hij alleen, zij in grote groepen of met een vriend of een liefde.

Toen de trein Utrecht had verlaten traden er drie idioten op die zich als Jezus hadden verkleed. De ene met gitaar, de ander met accordeon en de andere slechts zijn keel waar een gigantisch vals gezang uit kwam. Als glasscherven op een krijtbord. Maar Thomas zat tot nu toe veilig en niemand leek hem te zien. Hij keek slechts naar de stoelruggen en naast hem was er slechts plek voor zijn rugzak.

Hij fantaseerde even dat Cheryl naast hem zat, in een kostuum, met in haar hand een halve liter. De gedachte maakte hem eventjes gelukkig.

Inderdaad. Op station 's-Hertogenbosch, dat die week Station Oeteldonk Centraol heette, was het een zootje. Thomas moest zich bijna uit de trein persen. Blijkbaar had hij beter twee uur later de trein kunnen pakken. De kleuren rood, wit en geel stonden hier in het teken. Thomas sjokte met de joelende, zingende en zuipende menigte mee de roltrap op, de luchtbrug door en met de roltrap naar het stationsplein.

'Goooodsklere...' smoorde Thomas binnensmonds, toen hij de massale drukte voor zich zag.

Nou, daar gaan we dan.

Door de drukte liep hij over de Stationsweg. Vele fanfares, paarden met wagens, tractors met feestwagens, accordeonmuziek, Nederlandstalige hits, veelvuldig gebral en gelach,

iemand die in de Dommel kotste, gekuch, vertrapte plastic bierbekers, geur van frituur, lange rijen bij Kees Krokot en Bossche Döner... Thomas keek op zijn horloge...

Half twaalf 's ochtends nog maar, mensen...

Naarmate hij de Vismarkt passeerde hoorde hij het gebrom en gedreun van concertpodia op de Markt. Ballonnen zweefden in de lucht en hij zag zelfs een vliegtuigje met een spandoek aan de staart.

Evengoed vrolijkten dit soort momenten Thomas wel op. Hij zag de top van de Sint Jan boven de panden op de Markt uitsteken en het plein zelf leek potdicht te zijn.

Hij liep via de Pensmarkt naar de Schapenmarkt en de drukte leek met de voetstap af te nemen. Het pand waar hij moest zijn bevond zich in de Prins Bernhardstraat, schuin tegenover het Anne Frankplein met zijn “Moge vrede heersen op aarde”-pilaar. Het was er rustig, terwijl in de verte nog altijd het feestgedruis met zijn beats en microfoonstemmen te horen was. De dependance bevond zich in een huizenpand en Thomas moest erin geloven dat, ondanks alles op zowel economische als geestelijke vermogen, er een complete afdeling was afgekocht. Twee verdiepingen en een zolder met twee kamers. Hij keek even op zijn Smartphone en zag een bericht van Rindert, die een half uur geleden vertelde dat hij er bijna was, en vijf minuten geleden dat hij zich door de chaos rond de stad heen moest werken.

Hij liep naar het pand, het logo van Lucifer met zijn kleuren hing al naast de deur. Casey zag hem vanuit het raam al aankomen en liep naar de voordeur.

In het pand bevonden zich nog meer collega's.

Sjoerd de cartoonist slash striptekenaar (43), de gevestigde schrijvers Patrick (32), Jean (39), Thijs (60), B.S. (47) en Hein

van Heijningen (58)... secretaresse en systeembeheerder Nadia (34) , rapper/kunstenaar StoorMast (32), begeleiders/plaatsers Simon (45) en Krista (42).

Thomas verschilde ook flink van leeftijd met de mede-oprichters Casey (55) en Rindert (73). Casey, glimmend bruin haar en een snor, was een schrijver van boeken waarvan elke hoofdpersonage homo of Transgender was. Thomas' favoriete boek van hem was er een over twee homojongeren in de Veluwe van de jaren 50.

Rindert had twee boeken geschreven waarin kannibalisme een allerdags bestaan was, een reisboek over India en een boek die Cronenberg-achtige trekken had. Een titel waar Thomas' zijn sterke maag toch nog wel op de proef werd gesteld.

Hij keek naar het vertrek wat in de toekomst iets groots moest gaan worden. Hij sloot zich aan aan de grote tafel en schonk zichzelf koffie in. Door het raam zag hij dat er een stadsbus voorbij reed.

'Ja, eehm, we wachten nog even op Rindert... ah daar is hij al.' Door het raam zag Thomas hoe er een Nissan Micra een parkeerplek uitzocht. Het werd naast de stoep. Rindert, een man met peperkleurig Beatlehaar en een bril stapte uit. De deur stond nog open.

'Goedemiddag heren, dames...' zei hij, 'zijn we compleet?'

'Ja, we kunnen beginnen.' zei Casey.

'Goedemiddag mede helpers en collega's. Hartelijk dank voor jullie komst en hartelijk dank voor jullie steun en jullie mooie werken. Ik had nooit gedacht dat de ontwikkeling van Lucifer, en dan zeker in deze tijd, zo snel was gegaan. Begonnen in 2018 als kleine uitgeverij... maar waar rook is is vuur, en waar uitgeverijen zijn zijn manuscripten. Het opnieuw uitbrengen van oude verhalen of boeken die nog nooit in Nederland

verschenen waren leverde ook een hele hoop op. Thomas Sluiter heeft me gigantisch geholpen met de ideeën en ik wil hem daarbij ook bedanken voor zijn doorzettingsvermogen na de bijzondere zware tijd die hij had ondergaan. Daar waar ik het simpel wou houden overspoelde hij me met ideeën. Lucifer zou niet alleen een uitgever moeten worden... Lucifer zou ook een doorstartbedrijf moeten worden voor verborgen of onderschatte talenten. We hebben het voor elkaar gekregen om vanuit de thuisbasis dit allemaal op te bouwen. Thomas gaat hier meer over vertellen.'

Thomas stond op en nam de microfoon over.

'Nou eeh... zoals jullie gehoord hebben is het ons gelukt om dit alles op te richten. In deze tijd lijkt het erop dat kunstenaars en talenten worden wegbezuinigd. De enige locaties waar je met je talenten nog terecht komt is iets wat een "dagbesteding" heet. Voor "mensen met een beperking". Een stigmatiserende en minachtende stempel die deze doelgroepen hebben gekregen. Het is belachelijk. Door de eeuwen heen werd kunst nog als iets elitairs en belangrijks gezien; de overheid kocht het zelfs op, maar nu wordt het allemaal uitgefaseerd naar de afvoerputjes van de maatschappij. Zoveel talenten die er over het hoofd gezien worden, omdat mensen bang zijn voor het vreemde en allemaal hetzelfde lijken te willen zijn. Ik zie jongeren die niks meer durven...maar ik bespeur ergens toch wel talent. Tussen al de meuk op Social Media bespeur ik toch wel een soort van richting die ze op willen gaan. Maar de drempel is net te hoog. Vaak zijn het toch de ouderen die er lak aan hebben. We gaan daarom adverteren en ons best doen om de jongeren over te halen. Ik zoek naast het beoordelen van slush piles ook zoveel mogelijk tussen de Self Publishing-auteurs, om diegenen over te halen.

Hier is Patrick Koning uit voortgekomen.... en natuurlijk

ikzelf.'

Gelach.

'Afiijn, ik ben als medeoprichter erg blij dat het ons is gelukt om een pand en project rijker te zijn... en jullie hulp is daarbij nodig. StoorMast kan een subsidie verwachten om een studio als tak aan het project te brengen. Het is een lot uit de loterij waarvan we dachten dat het ons nooit zou lukken. Het geld stroomt maar binnen en ik steek de meeste percentage het liefst in doorstroomwegen. Dames en heren, mag ik een applaus voor de opening van dit project?'

Als Cheryl nou mee zou klappen...

Welja, het was tijd voor feest. Nadat ze in het pand nog wat hadden bijgekletst gingen alle leden toch nog even kijken bij de carnaval. Inmiddels was de blauwe lucht al grotendeels betrokken door een lichtgrijze overtrek en dikke witte wolken. Af en toe vielen er een paar spettertjes en het was toch nog wel aardig te doen. Ze bevonden zich allemaal op de Sint Jan Plein, de Kathedraal boven het massale feest uit stekend. Zelfs Rindert deed mee. Met de oudjes was het toch vaak leuker dan met leeftijdsgenoten; zij die niks zinnigs meer toe te voegen hebben. Het viel nog te bezien of ze jonge talenten zouden krijgen. Rond een uur of zeven was de hele crew kachellam en zaten ze in een friettent. Thomas scheen een supertje met een viandel besteld te hebben. De frieten sopten van de curry en mayonaise. Oh, Rindert was er nog steeds... en dat op zijn leeftijd. Met rode oogjes zat hij aan een broodje shoarma. Patrick en StoorMast waren er nog... en, wie had je nog meer... Thijs, Sjoerd, Heijn... Van rustig eten zat er niks in, om hen heen werd er gejuicht, gejoeld, gezongen, gestampt en iemand kotste zelfs over het eten heen van enkele klanten. De handhaving moest al snel tussenbeide komen.

Casey? Oh, Casey was ook al weg.

Een feesttent... De drukte, en overall die rood-wit-gele Oeteldonk kleuren. Vele kledij, kostuums, pakken... de lichten die in het rondte zwiepten en de gigantische drukte. Thomas vond het allemaal prima. Hij had immers de sleutel van het pand. Verrek, Rindert was er nog steeds. Hij stond nog altijd kaarsrecht overeind, ondanks de liters die hij al mogelijk in zijn oude lijf had. Hij had een relaxte houding tegenover Patrick en StoorMast, die geregeld in lachen uitbarsten.

Thomas vond dit wel een mooi aangezicht. Hij haalde vier bier en liep op zijn collega's af. Geregeld keek hij naar het vrouwelijke schoon, in Tirol-kostuums, in de Oeteldonk-kleuren, in diverse uniforms. Ze konden allemaal niet tippen aan Cheryl. Wat een ordinair geschut.

Al morsend zette Thomas de tray plastic bekers op de staantafel en Rindert, StoorMast en Patrick haptten meteen toe.

'Oh mieters.' zei Rindert. 'Hoe lang is dat wel al niet geleden?' Ze hadden een beschut plekje gevonden om een joint te roken. Patrick had een hele dikke gebouwd van twee vloeitjes.

'Is het sinds de hippietijd?' lachte StoorMast.

'Nou, dat zal niet veel schelen.'

De joint ging in de fik en werd in het rond gecirkeld. Ook Rindert nam het ervan en moest bij de eerste haal hoesten.

Een slappe lach erop volgt.

'Had je de anderen nog gezien?' vroeg Patrick.

'Nee...!' zei Rindert. Hij gaf de joint door aan Thomas. Het feestgedruis vulde als een galmende muzak zijn gehoorgangen.

'Maar effe...!' zei StoorMast. 'Ik las Eindstation van je. Wicked shit man! En ik dacht dat ik al zulke vage animaties maakte.'

'Oh, en je bent niet bang van mij geworden?' zei Rindert met

een ingenomen lachje.

'Nee hoor... Zo'n duinresort waar iedereen elkaar opvreet. Ik kon er wel om lachen.'

'Vond Boon toch wel leuker.' zei Thomas. 'Gaf echt zo'n jaren 80 gevoel. Een politieagent die lustmoord botviert op de schurken...'

'...en opeet.' zei Rindert.

'Wat heb je met kannibalisme?' zei Patrick.

'Tsjaja... eehm...!' zei Rindert.

'Dude, als je er eentje bent wil ik meteen met jou op de foto.'

'Het waren jeugdromen... Ik droomde ervan om opgegeten te worden.'

'Gaaaast.' lachte StoorMast.

'Maar ook om zelf mensen op te eten?'

'Niet zo zeer...'

Hij nam de joint over.

Thomas zag driedubbel en was overduidelijk de hele crew kwijtgeraakt. Hij zag in een wenk de Sint Jan voor zich schommelen, de cafénamen op de parade, rood-wit-geel, de massale drukte die maar niet af nam. Hij kon op de klok zien dat het al twee uur 's nachts was. Hij zocht een frietkraam op en dacht tijdens het verorberen steeds aan de verhalen van Rindert.

Had Rindert nou ook de sleutel?

Hij slofte door de zwermen vertrapte plastic bekertjes heen, door de drukte, de bonkende boxen, de accordeonmuziek, de Nederlandstalige liedjes en was blij dat het in de Lange Putstraat een stuk rustiger was. Hij keek even op zijn telefoon, tot zover leken er geen oproepen te zijn binnengekomen. Ze maakten het wel goed. Van de Lange Putstraat naar de smalle Waterstraat. Hij zong stomme liedjes en maakte melige

geluidjes, piste vanaf de brug in de Binnendieze, liep door en verrek... hij had het gevonden. Een plek waar hij anders nooit kwam. Het pand lag er donker bij en de oude lantaarns op het pleintje zorgde voor een authentieke sfeer. De Nissan Micra van Rindert stond nog steeds langs de stoep geparkeerd.

Inmiddels met een bon tussen de ruitenwisser.

Hij stond even te kijken... Hij kon met zijn dobbelende gezichtsveld net zien dat Rindert in de Micra lag te slapen, met zijn rugleuning naar achteren. Thomas kreeg spontaan de slappe lach; maar die verging al snel. Hij zocht de sleutel, maar raakte in paniek toen de eerste drie sleutels niet pasten.

Godverdomme... Wat nu? Dit kon er nog net even bijkomen...

Ah, geluk bij een ongeluk. De deur ging open en hij stond in het donkere vertrek van zijn toekomstige werkplek. Hij deed de deur achter zich dicht en vond al snel de trap naar boven. De tweede verdieping, waar geredigeerd en ontworpen zou worden. En de zolder... Waar hij een lege kamer met een matras op de vloer binnenstapte. De logeerkamer.

Voor het slapen gaan rolde hij nog twee joints, om die al nadenkend en van de donker en de stilte genietend, op te roken. Alleen...

De kamer draaide en hij voelde zich heerlijk, ondanks de gevoelige prikkel die hem zou doen dubbelslaan van verdriet en gemis, als het op de verkeerde manier gestimuleerd werd. Uiteindelijk moest hij noodgedwongen denken dat het slechts een emotie was.

Ik herinner me nog de momenten uit mijn kindertijd. Hoe zonnestralen en natuursferen al genoeg waren om een perfect leven te leiden, hoe je al als een kind zo blij was als je kon snoepen, hoe spelen met vrienden voelde als een ware vakantie... maar ook, hoe een zuchtje buitenlucht je

opgewonden maakte; terwijl je nog helemaal niks van seksualiteit afwist. Je zou denken dat alle kleine dingetjes in je kindertijd al voldoende zijn, terwijl ze je in je volwassen leven moeilijk kan terugvinden. Het naakt buiten mogen spelen was iets wat tot mijn vijfde nog redelijk acceptabel werd gevonden. Het was heerlijk en automatisch werd je altijd hard van het kleinste zuchtje wind of aanraking tijdens het eventuele experimenteren met je leeftijdsgenoten. Tegen mijn tienertijd leek het steeds moeilijker te worden om naakt buiten te mogen zijn... alsof er ineens een soort dreiging de vrijheid begon te overschaduwen. Ik zocht door die jaren heen afgelegen plekken op om alsnog dat gevoel weer op te kunnen halen; zij het niet stiekem en zonder dat iemand ervan mocht weten.

Maar er bestond iets als naturisme. De term ontdekte ik als eerste in de plaatselijke bibliotheek, waar tijdschriften te vinden waren waarin de mensen naakt op vakantie gingen. Ik vond het al raar waarom de mannen en jongens geen stijve hadden in deze situatie. Maar in het latere leven, als je naar een naaktstrand gaat, merk je dat het eigenlijk net zo normaal is als dat je gewoon gekleed bent, en toch bleef ik in dat gevoel geloven. Het moment kwam dat ik achter het bestaan van een nudistische jongerenorganisatie kwam. Als je tussen de 15 en 25 was kon je je aanmelden voor een week vakantie op een nudistencamping in Frankrijk. In een gekke bui had ik dat gedaan. Vraag me alles...

Zomer 2013. Ik was 22 jaar dus ik viel gelukkig nog onder de categorie. Toen ik de trein naar Utrecht Centraal pakte voor de verzameling leken mijn gedachtes in drie helften te zijn onderverdeeld. De ene was als een ware pornofilm waarbij ik hoogstwaarschijnlijk blaren op mijn lul zou krijgen na afloop, de ander was een Adam en Eva voorstelling, waarbij je samen

lol hebt en of er nou seks plaatsvond op het terrein zelf of op een ontmoeting na de vakantie maakte niet veel uit... maar de derde vond ik het geschiktste... Al vanaf de eerste dag hecht zijn aan één persoon, terwijl je ongekleed bent en je je daarop blijven richten. Als twee naakte vrije wezens die elkaar gevonden hebben, om vervolgens in de toekomst uit te pakken. Ik had verondersteld dat dit allemaal onrealistisch was. Zelfs het laatste.

Op Utrecht Centraal zag ik daar de groep. Een man en een vrouw van middelbare leeftijd hielden een karton omhoog met de naam van de organisatie erop gestift. Ik liep er als een verloren eenling op af; veronderstellend dat ik de week als een soort onzichtbare spook mee zal maken. Ik keek alvast naar de eerste kandidaten. Veel jongens, maar ook enkele meisjes waarbij ik alvast dacht dat iedereen mooi is als diegene naakt zijn. Ik liep er gespannen en met mijn armen tegen mijn ribben gedrukt op af.

'Zo, dus jij hebt je ook opgegeven?'

Er werd meteen verwelkomend naar me gekeken door de groepsleden, dit gaf hoop.

'Eeh dat klopt...'

Voordat ik het wist schudde ik de handen met de jongens en de meiden van de groep. Wie was de oudste en wie was de jongste? En het leek allemaal gestroomlijnd te gaan. Er werd interesse in me getoond. Ik bekeek voornamelijk de meiden; die er nog vrij gewoon uitzagen, maar ik voelde al de opwindings. Maar ik had jou nog niet gezien. De deelgenoten druppelden binnen, ik hoorde geregeld de omroep van de stationshal en rook de frituurlucht bij Smullers. Ineens leek niemand meer alleen te zijn en had de groep zich al snel gevormd en voordat ik het wist gaven de begeleiders aan dat we naar de touringcar moesten lopen en had ik tijd om de hele groep een beetje te

bekijken.

*'Jesus, heb je geen zweetkakken ofzo?' hoorde ik ineens.
Een tenger meisje, donkerbruin tot zwart haar, een koppie
kleiner, de ogen achter een zonnebril verscholen, wees naar
mijn schoenen en naar mijn lange broek. Jij was het!*

*'Ik sop al van de warmte als ik naar die broek en schoenen
kijk.'*

*Zelf had je All Stars aan, een geknoopte naveltrui en een
hotpants waarbij ik de onderkant van jouw billen kon zien.*

'Grapje man! Ik ben Cheryl.'

'Oh... ha... Ik ben Thomas.'

'Waar kom je vandaan?' vroeg je.

'Amsterdam, ik woon daar sinds dit jaar op mezelf.'

'Ik uit Hoofddorp, ik woon bij mijn moeder...'

*In een rij liepen we naar de bus, jij liep voor me. Het
opmerkelijke in deze kwestie is dat ik niet eens geil werd;
terwijl je een van de mooiste meisjes moest zijn die ik me kon
bedenken.*

*Van de warmte buiten klommen we in de touringcar, die verfrist
werd door de airconditioning. Je leek als een magneet, ik
volgde jou, je zocht een tweezits stoel uit en ik liet mezelf naast
jou neer ploffen*

*'Oh, had ik je toestemming gegeven om naast me te komen
zitten?'*

Au...

Je begon te grinniken en gaf me een por.

*We vertrokken om zeven uur 's ochtends. De reis naar de
camping in Frankrijk zou tot de avond duren. De bus sloot zich
aan op de A2 en ik kon zo vaak naar jou kijken als ik maar
wilde. Nabij Breda en de grens namen we pauze op een locatie
waar zowel de tankstation, als La Place als MC Donalds*

gevestigd waren. Het was alsof ik een jeugdherinnering met jou kon delen; op jouw leeftijd was ik hier op precies dezelfde locatie toen we met mijn klas onderweg naar Londen waren. We leken de rest even kwijt te zijn geraakt en met een hoop rumoer en meligheid liepen we naar de MC Donalds. ...om daar vervolgens het gros van de andere groep tegen te komen.

'Hebben jullie elkaar gevonden?' lachte een deelnemer.

Je stak je middelvinger naar hem op.

Au...

Even leek alle hoop verdwenen te zijn. Zelfs het Mac-menu smaakte eventjes niet meer.

'Wat ben je stil ineens?' zei je, terwijl je enkele patatjes in jouw mond propte.

'Niks hoor...'

Ik nam vluchtig een hap.

Je moest giechelen.

'Ik had je ook kunnen ontlopen hoor en nu niet tegenover je kunnen zitten.'

'Wat bedoel je daarmee?'

'Wat denk je nou zelf?'

'Eehm...'

'Je patat wordt koud.'

We reden dwars door België heen, de Lieve Vrouwentoren van Antwerpen in de verte passerend, de HSL, de wegen die in vergelijking met de Nederlandse vrijwel achterstallig waren, gepaard met vieze geluidswanden.

We raakten maar niet uitgepraat en jouw vele gezichtsblikken imponeerden mij. Je had Aziatische aandoende ogen en je vertelde me dat je een Turkse vader en een half Indische moeder had.

Maar jouw vader was door een auto-ongeluk overleden toen je elf was.

Op mijn beurt vertelde ik ook een beetje over mijn leven; alsof het op een wedstrijd leek, want ik heb ook het een en ander in mijn jeugd meegemaakt. Ik vertelde schaars wat over mijn ouders maar ik hield het slechts bij het voorzichtige begin om jou niet af te laten haken.

We passeerden de Franse grens en de omgeving om ons heen werd steeds heuvelachtiger. Op de bestemmingsborden stonden al snel de namen van de Franse steden; waaronder Parijs.

De graanvelden die door de zon een honingkleurige gloed reflecteerde, de telefoonpalen, de heuvelachtige grasvelden... ik was nu echt in Frankrijk. Het land dat ik ken van de talloze indrukwekkende films; van zomerse coming of age, tot brute actiefilms, tot La Haine, tot Gaspar Noë, tot ultra-gewelddadige horrorfilms waar de mens het monster is... maar voornamelijk de optimistische komediefilms van bijvoorbeeld Dany Boon.

De buschauffeur besloot om de passende muziek op te zetten om in de stemming te komen. Ce N'est Rien, Nathalie, Voyage Voyage, Désenchantée, Bonnie & Clyde, Contact, Ella Ella, Moi Lolita. Ga ik nog uit deze droom ontwaken?

En waarom werd ik nog steeds niet opgewonden van de gedachte dat zowel jij als ik elkaar twee weken lang naakt zouden gaan zien? Alsof het nog puurder en natuurlijker kan dan de overdonderende situatie die ik toen in de bus meemaakte. Het heuvelachtige uitzicht, de muziek... geen woorden meer voor

We hadden elkaar niet eens aangeraakt, zelfs elkaars hand niet vastgehouden toen we nog een stop maakten, dus het leek nog niks voor te stellen.

Na een lange tocht over de snelwegen reed de bus door de

rurale en heuvelachtige omgeving, trillend van de hitte. Geploegde landschappen, goudkleurige graanvelden, een spoorlijn, kleine dorpjes, voorbijrijdende tractors, telefoonpalen, hoogspanningsmasten en jij. Cheryl. Waar was de accordeonmuziek? Franser dan Frans kon haast niet. Het was haast als een schoolkamp en het was haast alsof ik alsnog een vriendinnetje had. Ik moest even denken aan de schoolkampen van vijf jaar geleden; denkend aan diegenen die elkaar gevonden hadden, ook al vielen die vaak in de minderheid.

Het was vreemd, maar op het moment dat de bus zich een weg door Frankrijk baande zag ik de toekomst als een structurele film voor mijn ogen langsgaan. Maar mijn gedachtes zouden misschien wel te benauwend en bedreigend voor jou geweest zijn.

We kenden elkaar nog geen 24 uur, maar het cv dat we samen hadden opgebouwd (mag ik die metafoor wel gebruiken?) sprak boekdelen tot in der oudheid. Tot de geschiedenis van de liefde en het ontstaan daarvan. Het ontstond bij twee poedelnaakte individu's die samen van de nieuwe ontdekking proefden, tot in de intensieve hartenvreugde en genot van dien. Alleen was eenieders lichaam van ons nog een verrassing. 'Tering...' kreunde je, terwijl je met een folder voor jouw gezicht waaierde. Je richtte je op mijn broek. 'Zijn je ballen nu aan het drijven?'

Eindelijk, we waren bij de camping. We stonden voor een slagboom en de buschauffeur onderhandelde met de wachter. Om vervolgens in het rondte te kijken om de locatie te verkennen. We zagen de eerste naakte senioren voorbij komen, vervolgens spelende kinderen... de bus arriveerde op het grote veld waar de vereniging gereserveerd had.

De bus kwam tot stilstand op het grote grasveld; uitkijkend over de heuvelachtige trillende Franse landschap. Toen het voertuig tot stilstand kwam en de motor uitzette stroomde deze leeg en zowel jij als ik leken dezelfde plek te willen zoeken.

'Heb jij anders tweepersoonstent?'

De vraag van jou deed me eventjes verdoven.

'J...ja...'

'Ik heb geen zin om de mijne op te zetten.'

Ik keek naar de groepsgenoten. Sommigen kleedde zich al uit alvorens je de tent opzette.

'Nou, doe die broek uit... Ik stik haast als ik naar je kijk.'

Daar gingen we. Ik trok mijn T-shirt uit, mijn schoenen... Je trok je truitje uit, wipte je uit jouw sneakers... Mijn broek en onderbroek tegelijkertijd uitdoen en vervolgens de buitenlucht voelen, die mijn geslacht deed tintelen. Hij was niet in volle erectie, maar meer krommend... verder leek het niet te komen. Alsof ik juist bang was voor een erectie, en dat jij daarop zou afhaken. Inmiddels had je je uit je korte broekje en string geworpen en ik keek uit naar een engelenlichaam. Tenger, volslank met de rondingen op de juiste plaatsen, een huidskleur als karamel; alles gecombineerd met jouw eigenwijze gezichtstrekken. En toen voelde ik de kleine beetjes bloed in mijn piemel stromen, maar ik moest geen afknappers maken. Ik voelde het gras onder mijn blote voeten en de geur van deze snikhete Middellandse zeeklimaat bracht me in een wereld waarin alles vrij en mogelijk leek te zijn.

We gingen samen de tent opzetten, zochten de onderdelen bij elkaar en ik voelde geregeld jouw warmte, hoorde je ademhaling, wat mijn pik steeds zwaarder leek te maken.

Steeds kijkend naar jouw billen, borsten, kaalgeschoren vagina en het figuur... je blote voeten in het gras, je benen, je bewegingen... Ik smakte een beetje met mijn mond terwijl het

ons bijna gelukt was om de tent compleet te maken.

'Je slaapt dus bij mij in de tent?' kwam eruit.

En in een fractie van een seconde voor ik die vraag eruit had weten te werken werden de zware kloppingen heviger, waarbij hij per tik steeds groter werd uitgewassen. Maar ik stond aan de andere kant van een tent, als verdoofd. Ik voelde alles om me heen draaien, hoorde alles galmen en mijn erectie zat tot op mijn eikel vol met bloed. Ik had mijn zin gekregen. Ik was kei en keihard en verdoofd door de begeerte naar jou en de hele situatie.

'Vind je dat erg?' zei je. Toen je opkeek zag je mijn stijve. Nog enkele prikkels en ik zou gewoon spontaan klaar gaan komen. Je begon te lachen. We werden gered door de bel, we moesten verzamelen.

Nog steeds hadden we elkaars hand niet vast toen we op de verzamelpunt afliepen. Vele naakte jongeren, van jongens, meiden, jongvolwassenen... en de crew zelf. Al die borsten, billen, piemels, vagina's. Vrijwel iedereen had zijn of haar schaamhaar eraf geschoren. Ik voelde me ineens ongemakkelijk om als enige jongen met erectie te lopen en hij werd door de zenuwen al snel slap. De kampbegeleider sprak ons toe, gaf ons het schema en de regels, de tijd dat we gingen eten...

De houten tafels en banken stonden al op het veld en de koks zette de pannen met eten al klaar. Met de groep en jou in mijn bijzijn liepen we naar ons avondmaal. Het leek erop alsof ik het niet durfde om zelfs jouw hand vast te houden. We namen plaats op de houten bank en voelde de zachte kussen onder mijn kont. Je ging opvallend dichtbij zitten, onze benen raakten elkaar. Ik hoorde jouw ademhaling, jouw gelach, jouw stem, keek in jouw ogen, zag die lach...en tijdens het eten moest ik het voedsel naar binnen zien te wurgen. Maar je had me